

Fraternitat a Madrid

«Aquest dissabte ens trobarem amb la fraternitat de milers de ciutadans dels diversos pobles de la península que ens acompanyaran en la defensa de la República i del dret a decidir»

Aquest dissabte els catalans que som a Madrid per manifestar-nos a favor dels drets civils i de la democràcia ens trobarem amb la fraternitat de milers de ciutadans dels diversos pobles de la península que ens acompanyaran en la defensa de la República i del dret a decidir. Normalment seran organitzacions situades a l'esquerra o que representaran opcions pròpies de les diferents nacionalitats. Una d'elles, ben segur serà l'andalusa.

Fa poc el catedràtic de la Universitat de Sevilla, Isidoro Moreno, escrivia un article sobre els orígens de l'andalusisme contemporani i el situava fa cent anys, el 1919 a la Asambleia Andalucista de Córdoba, continuadora de la de Ronda. Allà es va ratificar el contingut del *Manifiesto de la Nacionalidad* publicat el primer dia de l'any.

Un cop acabada la Primera Guerra Mundial, s'expandia la doctrina Wilson (president dels Estats Units) sobre el dret d'autodeterminació i la necessitat de construir una Societat Mundial de Pobles-Nacions. Era el moment de la Revolució Soviètica i a l'estat espanyol agonitzava el règim de la Restauració, amb la crisi del caciquisme i la corrupció. A Andalusia a això s'hi afegia la crisi social amb riscos d'esclats insurreccionals de la munió de jornalers del camp sotmesos a una escandalosa explotació.

En aquest context Blas Infante impulsà, les "assemblees regionalistas" de Ronda i de Còrdova. Al *Manifiesto* s'hi llegia *"Sentimos llegar la hora suprema en que habrá de consumarse definitivamente el acabamiento de la vieja España... Declarémonos separatistas de ese Estado que, con relación a individuos y pueblos, conculca sin freno los fueros de la justicia y, sobre todo, los sagrados fueros de la libertad..."*.

Es proclamava Andalusia com a "realitat nacional" que s'havia de constituir en democràcia sobirana i autònoma, oberta a pactes (con)federal amb altres pobles d'Iberia. I aquesta proclamació no es feia només sobre la base d'un fet cultural diferenciat, ni per la seva personalitat sinó, *"porque una común necesidad invita a todos sus hijos a luchar juntos por su común redención"*. Per això plantejaven mesures transformadores com la Reforma agrària que modifiqués en profunditat la estructura de propietat de la terra, la recuperació de les terres comunals i de propis desamortitzades i privatitzades al segle XIX para fer possible un municipalisme regenerador, l'extensió de la formació, l'educació i la cultura, la separació d'Església i Estat i acabar amb la discriminació de la dona. En aquest marc és on apareix el crit inquietant pels poderosos de *¡Viva Andalucía Libre!*

"¡Arriba los corazones! ¡No emigreis, combatid! La tierra de Andalucía es vuestra? Vuestra redención es la de la patria nuestra?". Acabava dient el Manifest, adreçat sobretot a obrers i jornalers del camp. Cent anys després després de la derrota del 1939, el triomf dels franquistes units als latifundistes van afavorir l'expulsió de desenes de milers d'andalusos humils. I els 40 anys del règim de la Transició han servit només per fer una modernització sense desenvolupament.

El catedràtic Isidoro Moreno acaba recordant que Andalusia segueix en una situació pràcticament colonial, amb una economia extractivista al servei d'interessos aliens, una subordinació política amb una "autonomia" nominal i una alienació cultural que els paralitza.

Aquest dissabte 16 de març de 2019 representants dels que pensen així estaran fent costat als sobiranistes de Catalunya. Fraternalment junts contra el règim del 78 i l'estat oligàrquic que el

sustenta.